

O něco později, když se mi podařilo uklidit v koupelně ten největší nepořádek a sama jsem si stoupla pod proud horké vody, jsem musela uznat, že měl pravdu. Voda ze mě smývala stres, uvolňovala ztuhlé svaly, odplavovala do odtoku saze a pach spáleniny.

Když jsem se o poznání voňavější a o dost ospalejší vrátila do obýváku, většina krabic od pizzy už byla prázdná. Kluk zrovna hlasitě krkal.

„Chovej se slušně,“ napomenul ho Henry.

„Pardon,“ zamumlal. Vzala jsem si kousek sýrové a sedla si na místo, které uvolnil do koupelny mířící Henry.

„Jak se vlastně jmenuješ? Já jsem Emily.“

„To je hezký jméno,“ pochválil mě. „Já jsem Tyson.“

„Jako ten boxer?“

„Přesně,“ přikývl. „Budeš to dojídat?“ Ukázal na dva trojúhelníky sýrové pizzy. Měla jsem na ni chuť, ale když jsem viděla, s jakou dychtivostí jídlo pozoruje, vybidla jsem ho, ať si dá. Později si vezmu něco v lednici. Nechápala jsem, že se do něj ještě něco vejde, protože svého jmenovce postavou nepřipomínal ani omylem. Ale žravý byl, jako by byl o pár desítek kilo těžší.

„Mohli bychom pustit telku?“ zeptal se s plnou pusou. Beze slova jsem splnila jeho přání a pak mu půjčila ovladač, aby si vybral program. Když přepínal z jednoho programu na druhý, byl jako v transu. Zapomněl na rozjedený kus pizzy, na ponížení způsobené Henryho pokusem našlapat ho pod sprchu, na noční průšvih. Najednou vypadal jako úplně normální dítě, které nemá kvůli animákům v televizi čas vnímat cokoli jiného.

Neměla jsem nejmenší ponětí, co s ním budeme dělat.

Henry

„Henry! Jestli mi voláš kvůli nějakému průseru, tak to hned teď polož a běž si všímat své klientky!“

Zarazil jsem se. Ví to? Vyslepičil mu to Johnny? Samozřejmě, že mu to vyslepičil. Zatraceně.

„O tu teď nejde,“ zahučel jsem.

„Takže je to průser. Já to věděl. Člověk vás chvíli nechá o samotě a hned se všechno hroutí. Někdo nás vykradl? Vytopili nás sousedi? Tys něco provedl! Ne, Kevin něco provedl, že jo? Zabiju ho, přísahám.“

Vypadalo to, že Robert si volno u Joiných rodičů moc neužívá.

„S firmou je všechno v cajku,“ uklidňoval jsem ho. Nebo jsem se o to aspoň pokusil.

„Tak co se stalo?“

Vůbec se mi do toho nechtělo, ale musel jsem mu to říct. Nechal mě mluvit, nepřerušoval mě.

„Takže jsi posledních kolik – patnáct dvacet let – krmil děcka z ulice?“

„Ne pořád. Začal jsem až pozdějc. Když jsem měl najednou hromadu prachů. A ne pořád. Jen sem tam. Když jsem se o nich dozvěděl. Když mě děti nechaly.“

„Ví to někdo? Mohlo to mít něco společného s Emily a tím zmrdem, co po ní jde?“

„Ne.“ Byl jsem si jistý. Ty děti ani nevěděly, jak se jmenuju. Navíc úchyl byl v Coloradu, pěkně daleko od nás. Nepředpokládal jsem, že by mu někdo řekl, kde jsme. A i kdyby náhodou jo, nedostal by se k děckám. Nebylo mezi námi žádné dohledatelné spojení.

„Takže šli fakt po nich?“

„Mohly se dostat do průseru. Mohly zkusit okrást nesprávného člověka jako tenkrát já. Nebo mohly prostě někomu překážet,